

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. V.**, nar. X, , zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. 17555/DS/2015-6/SR,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, sp. zn. 2015/172/SPR/SMM, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále i jen „ZPPK“), jehož se dopustil tím, že jel dne 9. 12. 2014 v obci Dolní Olešnice, v 15:49 hodin, na silnici č. I/16, ve směru jízdy od obce Chotěvice na Horní Olešnici, ve vzdálenosti 96 metrů od silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, obsluhovaného hlídkou Policie ČR, umístěného u domu č. p. 52, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky X, rzv. X, a přitom překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/hod. Byla mu totiž naměřena

rychlost jízdy 87 km/h., po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tato rychlost upravená na 84 km/hod., což je nejméně o 34 km/hod. více, nežli je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,--Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně uvedl, že již v řízení před správním orgánem namítal, že není průkazné, že rychlost jízdy byla měřena právě vozidlu řízenému žalobcem, když na fotografii se nacházela dvě vozidla, přičemž není zřejmé, které z nich bylo měřeno. Žalobce uznal, že na doplněné fotografii správní orgán skutečně vidí záměrný kříž na jeho vozidle, avšak samotné umístění záměrného kříže podle něho nijak neprokazuje, že bylo měřeno právě vozidlo, na kterém je umístěn. Toto své tvrzení opíral o vyjádření společnosti LK System, s.r.o., výrobce a prodejce rychloměru, dle kterého prý umístění záměrného kříže neprokazuje, že byl měřen právě objekt, na kterém je záměrný kříž umístěn, neboť v ose může docházet k jeho posunu.

Žalovaný k tomu sice uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že bylo měřeno právě jeho vozidlo, když je na něm umístěn záměrný kříž, a že námitku žalobce považuje za snahu o snahu vnést jen do věci pochybností. Správní orgány se tak přesvědčivě nevypořádaly s námitkou, kterou žalobce vnesl do zjištěného skutkového stavu. Takováto skutečnost je přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem ke zrušení rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009 č. j. 9 As 71/2008 – 109, podle něhož „Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené“ a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, podle něhož „Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“).

Smyslem této námítky bylo nastolit důvodné pochybnosti o vypovídací hodnotě předložených důkazů, jinak řečeno, cílem obviněného bylo znevěrohodnit předložený důkaz. Takový postup je realizací práva na spravedlivý proces, proto tvrzení žalovaného, kterým se snaží navodit dojem, že takový postup je nelegitimní, je nemístné. Zejména pak tvrzení žalovaného nijak nevyvrací konkrétní tvrzení žalobce. Pokud žalobce tvrdí, že záměrný kříž neprokazuje, že byla měřena rychlost objektu, na kterém byl umístěn, přičemž se odkazuje na vyjádření výrobce rychloměru, pak ze své podstaty není možné takovou námitku vypořádat obecnou floskulí, že správní orgán nemá o provedeném měření pochybnosti, případně tvrzením, že na vozidle žalobce je umístěn záměrný kříž, přičemž není pochyb, že jde o vozidlo žalobce. Takové tvrzení totiž nijak nereflektuje námitku, kterou učinil před správním orgánem žalobce, a sice že umístění záměrného kříže nic neprokazuje, není pravdou, že rychloměr by měřil právě takový objekt, na kterém je umístěn záměrný kříž.

Správní orgány pochybily, když nezhodily vyjádření výrobce rychloměru, na které žalobce odkázal. Žalobce toto vyjádření z právní opatrnosti přikládá též k žalobě a označuje jej za důkaz na podporu svého tvrzení, že umístění záměrného kříže neprokazuje, že byla měřena rychlost objektu, na kterém je tento umístěn. Názor žalovaného je pak v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudkem ze dne 16. ledna 2013, sp. zn. 3 As 82/2012 – 31, podle něhož: „V odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřícího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření.“

Pokud tedy Nejvyšší správní soud vyhodnotil fotografii, ve které byl záměrný kříž umístěn na sloupu pouličního osvětlení, nikoliv na měřeném vozidle, tak, že bylo měřeno vozidlo, tak akceptoval, že místo, na které je záměrný kříž namířen, není identické s místem, na které dopadá laserový paprsek. To ostatně v citovaném rozsudku následně explicitně vyjádřil tím, že: „Kříž se objeví až na fotografii, nemusí být vždy v absolutním souladu s bodem tak, jak ho vidí obsluha v době, kdy měření provádí. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat.“

Správní orgán proto nemohl pouze z umístění záměrného kříže dovozovat, že bylo měřeno vozidlo žalobce, a měl proto řízení buď zastavit, nebo doplnit dokazování o žalobcem navržený výsledek svědka – policisty, který rychloměr obsluhoval, neboť právě ten viděl (nebo též neviděl) umístění záměrného bodu, případně o vyjádření výrobce rychloměru, které žalobce též navrhoval. Správní orgány tyto důkazní návrhy neakceptovaly, aniž by přesvědčivě odůvodnily, z jakého důvodu. Pochybnosti, které do zjištěného skutkového stavu vnesl žalobce, tak stále přetrvávají a důkazní prostředky, které správní orgán zajistil, je nijak nevyvrací. Za dané situace byl správní orgán navržené důkazní prostředky obstarat a důkazy provést; v opačném případě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Zde žalobce odkazoval na závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, podle něhož „podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což představuje procesní deficit zásadního rázu.“

A žalobce pokračoval v žalobě následovně:

[14] Žalobce dále namítal, že rychloměr zjevně ztratil podstatnou metrologickou vlastnost, když vyhodnotil, že měřil na vzdálenost 98 metrů, ač se měřené vozidlo nacházelo ve vzdálenosti 305 metrů od rychloměru. To žalobce osvědčil printscreenem mapy ze serveru mapy.cz, kde byla poloha rychloměru zakreslena tak, jak byla zakreslena v podkladech správního orgánu pro rozhodnutí, a poloha měřeného vozidla byla určena dle fotografie z rychloměru, ze které je zřejmé, že vozidla na ní vyobrazená projíždí levotočivou zatáčkou. Je pravdou, že polohu měřeného vozidla nebylo možné určit zcela přesně, avšak i v případě, že by nepřesnost představovala +/- 30 metrů, tak by byl stále rozdíl mezi reálnou vzdáleností měření a vzdáleností měření určenou rychloměrem téměř dvojnásobný.

[15] Dle § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, *Platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže je zjevné, že i při neporušeném ověření stanoveného měřidla ztratilo toto stanovené měřidlo požadované metrologické vlastnosti.*

[16] Žalobce zastává názor, že správní orgány přesvědčivě nevyvrátily tvrzení žalobce, dle kterého bylo měřeno na vzdálenost 305 metrů, tedy značně rozdílnou, než jak tuto vyhodnotil rychloměr. Správní orgán pouze vytiskl mapu, kde „určil“ polohu měřeného vozidla dle vodorovného dopravního značení, kdy konstatoval, že vozidlo se nacházelo skutečně právě ve vzdálenosti 96 metrů.

[17] Žalobce je toho názoru, že takovým postupem správní orgán jeho námitku nevyvrátil. Vodorovné dopravní značení totiž není dostatečně určitým ukazatelem, dle kterého lze místo jednoznačně identifikovat. Žalobce nevyklučuje, že někdy právě dopravní značení může příslušné vodítko poskytnout, jinak je tomu v nyní projednávané věci.

[18] Zatímco správní orgán „určil“ polohu měřeného vozidla podle vodorovného dopravního značení, žalobce zjistil polohu měřeného vozidla dle zatačky, která je na fotografii viditelná, a v okolí rychloměru (ve směru, ve kterém mělo být měřeno) jediná.

[19] Zatímco dopravní značení se může v různých místech komunikace shodovat, v průběhu času měnit, atp., zatačka není tak snadno přemístitelná či změnitelná. Stojí-li proti sobě otázka, zda je přesnější a určitější určení místa dle dopravního značení, nebo dle zatačky, kterou vozidlo zjevně projíždělo, pak žalobce zastává názor, že bude vždy přesnější určení dle zatačky, v jejímž přesném středu se vozidlo nacházelo, a která byla v okolí rychloměru jediná.

[20] Tvrzení správního orgánu o údajné shodě domu, za situace, kdy správní orgán neohledával místo, aby zjistil, kolik podobných domů se v okolí nachází, zejména s přihlédnutím k tomu, že v České republice panoval po dobu téměř 40 let komunistický režim, v oblasti architektury tolik typický uniformními stavbami dle několika málo návrhů, kdy každý panelový dům byl stejný, jako jiný panelový dům, a nejinak tomu bylo u domů rodinných, nemůže vyvrátit tvrzení žalobce, dle kterého se měřené vozidlo nacházelo v zatačce, a tedy vzdálenost mezi ním a rychloměrem byla 305 metrů. Pokud měl správní orgán pochybnosti, mohl provést žalobcem navržené dokazování ohledáním místa a svědeckou výpovědí policistů; ti by jistě mohli do věci vnést více „světla“, neboť se na místě měření nacházeli. Případné ohledání místa s přeměřením vzdáleností by pak argument žalobce jednoznačně potvrdilo a spekulativní mapu správních orgánů, s náhodně zaznačenou pozicí měřeného vozidla, jednoznačně vyvrátilo. Správní orgán tedy nejen věc nesprávně posoudil, kdy vycházel z neprůkazného podkladu pro rozhodnutí, nevyvrátil žalobcem vnesenou důvodnou pochybnost o správnosti měření, ale i neprovedl důkazy navržené žalobcem, aniž by řádně odůvodnil, proč.

[21] Z uvedených důvodů má žalobce za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, a vzhledem k tomu, že žalobce zastává názor, že podklady založené ve spise vůbec neprokazují spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu, dožaduje se zrušení též rozhodnutí prvostupňového.“

Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 8. 2. 2016. Odvolal se v něm na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a k žalobním námitkám uvedl toto:

„Na fotografii – Záznamu o přestupku na list č. 8 spisového materiálu je zachyceno vozidlo tmavé barvy registrační značky X, jedoucí ve směru k měřicímu zařízení. Zaměřovací kříž laserového rychloměru se nachází v levé části vozidla nad tabulkou jeho registrační značky. Použitý radar MicroDigiCam LTI pracuje na základě laserového paprsku. Systém MicroDigiCam se skládá z laseru pro měření rychlosti, nainstalovaného softwaru Pocket PC a digitální kamery. Tato technologie má schopnost přesného zaměření umožňující vybrat jediné vozidlo i z kolony jedoucích aut. Z principu měření rychlosti laserovým rychloměrem vyplývá, že nelze zachytit náhodný odraz. Přístroj používá infračervený laserový paprsek, který má velmi úzký rozsah. Princip měření spočívá v opakovaném měření vzdálenosti v definovaném časovém intervalu. Samotné měření rychlosti probíhá nezávisle na vůli obsluhy. Vnitřní počítač přístroje vyhodnotí rychlost měřeného vozidla a v případě, že dojde k překročení nastavené rychlosti, pořídí snímek překročení rychlosti tím, že dá povel fotoaparátu k pořízení fotografie vozidla. Toto je provedeno automaticky bez zásahu obsluhy. Program zpracování snímku neumožňuje žádnou manipulaci se snímek, snímek lze pouze zvětšit z důvodu identifikace registrační značky vozidla či osoby řidiče. Pořízení digitálního snímku vozidla současně při měření rychlosti zajišťuje, že zaznamenané vozidlo je to, na které byl zaměřen laser. Každý snímek při měření je očíslován. V daném případě se jedná o číslo snímku z měřiče 9880, všechny zachycené snímky při měření rychlosti jsou zaregistrovány a nelze je zaměnit. Výpočetní algoritmus je postaven na zásadě, že se při pochybnostech o správnosti naměřené hodnoty objeví chybové hlášení. Měření trvá zhruba 0,4 sec. A probíhá tak, že se v tomto časovém úseku změří rychlost vozidla zhruba 30x. Žádná z naměřených hodnot nesmí statisticky vybočovat, protože jinak je celé měření prohlášeno za chybné a na LCD displeji laseru se objeví chybové hlášení. V tomto případě se naměřená rychlost v IPAQu nezobrazí a ani žádný snímek z měření není do IPAQu poslán, tím je zabezpečeno, že pokud se v průběhu měření v trase laserového paprsku vyskytne nějaký jiný cíl, zobrazí se chybové hlášení a hodnota rychlosti není zaznamenána. Přesnost měřidla je testována každoročně a vystavením „Ověřovacího listu“ se stvrzuje, že přesnost odpovídá „certifikátu o schválení typu měřidla“.

Záměrný kříž musí být jednoznačně na měřeném vozidle, což v tomto případě je splněno (viz. Záznam o přestupku – list č. 8 spisu). Tento kříž odpovídá místu, kam dopadá měřící laserový paprsek, tzn. v tomto případě na měřené vozidlo X, registrační značky X. Pokud by na vyhotovené fotografické dokumentaci nebyl záměrný kříž, který směřuje na měřené vozidlo, nešlo by určit, kam byl laserový paprsek zaměřen.

Ze snímku záznamového zařízení laserového rychloměru – i když je rozostřený, je možné seznat, že měřeným vozidlem bylo právě vozidlo zn. X, registrační značky X, neboť toto je zadokumentováno i jako stojící na dvou fotografiích na listu č. 7, a po následném doplnění spisové dokumentace o snímek radaru v elektronické podobě a jeho přiblížení je registrační značka změřeného vozidla dostatečně čitelná. Ze snímků zastaveného vozidla vyplývá, že byl žalobce zastaven právě na místě, kde policisté prováděli měření, tedy u domu čp. 52 v obci Dolní Olešnice, kam po zadokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy laserovým rychloměrem vozidlem dojel.

K námitce týkající se vzdálenosti měřeného vozidla od měřiče a vady měřiče žalovaný uvádí, že na snímku z radaru (list č. 8, soubor 120219.pdf na CD-R disku na listu č. 51) je na vozovce u měřeného vozidla vyznačena dopravní značka V3 „Podélná čára souvislá doplněná čarou přerušovanou“ a tatáž dopravní značka je zřetelná i na letecké mapě založené na listu č. 50 a na souborech Dolní Olešnice.jpg a Dolní Olešnice.jpg na CD-R disku na listu č. 51. Za využití funkce „měření vzdálenosti“ ze serveru www.mapy.cz vzdálenost 96 m vykázanou měřičem zanesl do letecké mapy správní orgán. Zvětšený snímek mapy tak interpretuje stejné dopravní značení, jaké je i na snímku měřiče. Zástupce žalobce při odvolání na zmenšené mapě (list č. 41) prezentoval místo zakřivení komunikace, kde se vozidlo žalobce v době vyhotovení snímku radarem vůbec nenacházelo. Vzdálenost 305 metrů od umístění radaru končí až za domem, který je na pozadí snímku měřiče. Rychloměr žádnou vadu nevykazoval a návrhy zástupce žalobce s tím související shledal již správní orgán I. stupně jako nadbytečné.

K výsledku policistů žalovaný uvádí, správní orgán by byl povinen jej provést, pokud by ve věci zůstávaly pochybnosti, resp. by skutková zjištění správního orgánu byla zmocněncem rozumným způsobem zpochybněna. Správní a řádný způsob měření byl Policií ČR doložen jednak fotografiemi, dokladem o tom, že policisté provádějící měření byli v obsluze rychloměru, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolení (viz. Osvědčení na listu spisu č. 52) a k rychloměru byl doložen i OVĚŘOVACÍ LIST č.X. Žalovaný neshledal důvod vyslýchat policisty ohledně správnosti měření, neboť pokud by policista obsluhující přístroj jakýmkoli způsobem nedodržel návod k obsluze, přístroj by rychlost projíždějícího vozidla vůbec nezaznamenal, resp. by ohlásil chybu. Pokud by došlo k chybě v měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo.“

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav dané věci byl zjištěn úplně a správně, a proto navrhoval zamítnutí žaloby.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor,

který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud dále předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

Předně třeba uvést, že žalované rozhodnutí je již v pořadí druhým rozhodnutím vydaným žalovaným v dané věci, když svým předchozím rozhodnutím ze dne 3. 7. 2015, č. j. 17555/DS/2015/SR, žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu o téže přestupku ze dne 10. 3. 2015, č. j. 19394/2015, a věc mu vrátil k novému projednání. Důvodem tohoto postupu bylo neprůkazné dokazování ohledně spáchaného přestupku. V následujícím řízení opatřil správní orgán další podklady pro rozhodnutí, a to novou, již zřetelnou fotografii z rychloměru v elektronické podobě a doklad o proškolení obsluhy radaru, policistky M. N.. Celou situaci (umístění radaru a místo, v němž se vozidlo řízené žalobcem nacházelo v době změření jeho rychlosti) dále zaznamenal do mapového listu. Podáním ze dne 24. 8. 2015 vyrozuměl správní orgán žalobce, že shromáždil podklady pro vydání nového rozhodnutí s tím, že se k nim může ve smyslu § 36 správního řádu vyjádřit ve lhůtě do 9. 9. 2015. Zmocněnec žalobce této možnosti nevyužil. Poté prvoinstanční správní orgán znovu rozhodl ve věci, a to rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, sp. zn. 2015/172/SPR/SMM. Proti tomuto druhému prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí

podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil (viz usnesení správního orgánu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 116996/2015).

Žalovaný byl přesto jako odvolací orgán povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy. Podle ní správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti, přičemž zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci. Správní orgán přitom hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz § 3, § 50 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, dále jen „správní řád“). Přesto, pokud měl žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, bylo z jeho strany na místě, aby využil právě institutu odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu uplatněním vlastních námitek, včetně návrhu na provedení důkazů. To však neučinil. Námitky uplatnil až v žalobě, když v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, sp. zn. 2015/172/SPR/SMM, ani jednu neuvedl. Ani tato skutečnost však neznamená, že by zůstala žalobcova žalobní tvrzení, zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav, ze strany krajského soudu bez odezvy, jak bude uvedeno dále.

Žalobce tedy přesunul všechny námitky až na „scénu“ správního soudnictví. Namítal přitom neprůkaznost měření, a to zejména s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně významu polohy záměrného kříže, z níž dovozoval, že není zřejmé, zda vůbec bylo měřeno vozidlo řízené žalobcem. Dále zpochybňoval vzdálenost, na kterou byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřícím zařízením měřena. Uváděl přitom jinou polohu vozidla v době měření jeho rychlosti, než ze které vycházely správní orgány zúčastněné na řízení.

Těmito otázkami se však důsledně zabýval již správní orgán, když uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí podklady (důkazy), z nichž při rozhodování vycházel. A to konkrétně z Oznámení přestupku ze dne 9. 12. 2014, č. j. KRPHK120249/PŘK2014K051006, Záznamu o přestupku ze 9. 12. 2014, na kterém je zachyceno vozidlo rzv X, v čase 15:49:23 hod. a s naměřenou rychlostí 87 km/hod., ve vzdálenosti 96 m od měřícího zařízení (viz list č. 8), souboru uloženého na CD-R disku (viz č. I. 51 správního spisu) a Ověřovacího listu silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, v. č. UX 018454, č. listu 8012KOLK70260K14, datum ověření 6. října 2014 (viz list č. 5 správního spisu). Dále vycházel ze satelitních map serveru mapy.cz, na nichž je vyznačena poloha rychloměru a poloha měřeného vozidla, tedy místo spáchání přestupku (viz list č. 9 a 50 správního spisu), fotodokumentace, na níž je zachycen příjezd po pozemní komunikaci k domu č. p. 52 (viz č. I. 10 správního spisu) a audiovizuálního záznamu průjezdu obcí Dolní Olešnice po silnici č. I/16 – dokumentujícího zastavěnost území a umístění dopravních značek IS12a „Obec“ (viz DVD+R na listu č. 14 správního spisu).

Poté konstatoval, že na základě nich a po projednání věci dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), došel k závěru, že byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, že spáchání přestupku bylo spolehlivě zjištěno a obsahem spisového materiálu dostatečně prokázáno. Ve vztahu k žalobním námitkám lze z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí citovat jeho následující části:

„Spáchání přestupku je zadokumentováno fotografií silničního měřicího zařízení s naměřenou rychlostí 87 km/h v čase 15:49:23 dne 9. 12. 2014. Na fotografii je zachyceno vozidlo tmavé barvy registrační značky X, jedoucí ve směru k měřicímu zařízení. Zaměřovací kříž laserového rychloměru se nachází v levé části vozidla nad tabulkou jeho registrační značky. I když je snímek záznamového zařízení laserového rychloměru - pokud jde o typ vozidla a část jeho registrační značky – rozostřený, nemá správný orgán pochybnosti, že měřeným vozidlem bylo právě vozidlo zn. X, rzv X, neboť toto je zadokumentováno i jako stojící na dvou fotografiích na listu č. 7, a po následném doplnění spisové dokumentace o snímek radaru v elektronické podobě a jeho přiblížení je registrační značka změřeného vozidla dostatečně čitelná. Ze snímků zastaveného vozidla navíc vyplývá, že obviněný byl poté zastaven právě na místě, kde policisté prováděli měření, tedy u domu čp. 52 v obci Dolní Olešnice, kam po zadokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy laserovým rychloměrem vozidlem dojel. Na levém horním snímku na listu č. 7 je totiž zachycena budova, která je totožná s budovou v pozadí snímku laserového měřiče (list č. 8) a na pravém dolním snímku je zachycen plot, betonový sloup elektrického vedení a v pozadí i dům, který je totožný s domem zachyceným na audiovizuálním záznamu průjezdu obcí Dolní Olešnice po silnici č. I/16 v čase 02:27 (k záznamu více níže). Je tedy zřejmé, že policisté vozidlo nejprve změřili a po jeho dojetí k jejich stanovišti ho i zastavili. Neprováděli tak žádné jeho pronásledování.

Na základě předloženého občanského průkazu č. 110195548 a řidičského průkazu č. EH 887545 byl v řidiči ztotožněn J. V., nar. X, bytem X. Součástí spisové dokumentace je i ověřovací list č. 8012KOLK70260K14 silničního laserového rychloměru zn. MicroDigiCam LTI, v. č. UX 018454, vydaný Českým metrologickým institutem s datem ověření 6. Října 2014, neboť silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu jsou dle Vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu (MPO) č. 345/2002, v platném znění, zařazeny mezi stanovená měřidla (ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb. o metrologii v platném znění), která podléhají schválení typu a povinnému ověřování. Doba platnosti ověření silničních rychloměrů je stanovena Vyhláškou MPO č. 345/2002, ve znění Vyhlášky MPO č. 65/2006, na jeden rok. Ověření rychloměru spočívá v posouzení shody se schváleným typem a přezkoušení metrologických a technických vlastností každého jednotlivého rychloměru a jeho kladný výsledek je deklarován vydáním ověřovacího listu. Vzhledem k tomu, že měření rychlosti bylo provedeno osobou oprávněnou k měření rychlosti vozidel ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu a zařízením splňujícím náležitosti zákona o metrologii, přijal správný orgán výstupy z tohoto měřicího zařízení jako důkazní prostředek získaný v souladu s platnou právní úpravou.

(-)

Po vrácení věci nadřízeným správním orgánem k novému projednání správní orgán I. stupně doplnil do spisové dokumentace následující podklady pro vydání rozhodnutí:

1. fotografii snímku měřiče v elektronické podobě (soubor 120219.pdf na CDKR disk na listu č. 51)
2. tištěnou mapu přestupku (původní založena na druhé straně listu č. 9) s vyznačením vzdálenosti měřiče od měřeného vozidla, s průmětem přímkou k objektu nacházejícím se na pozadí snímku měřiče (list č. 50)
3. mapu dle bodu 2 v elektronickém provedení umožňující její zvětšení na obrazovce PC (soubor Dolní Olešnice.jpg a Dolní Olešnice1.jpg na CDKR disku na listu č. 51)
4. Osvědčení o proškolení obsluhy měřiče

ad 1. Fotografie snímku měřiče v elektronické podobě jednoznačně po přiblížení prokazuje, že rychlost jízdy byla změřena vozidlu registrační značky X. Na podporu tohoto tvrzení zaslal policejní orgán též snímek obrazovky (PrintScreen) programu ARCHIV, ve kterém jsou snímky zpracovávány – soubor 120249.doc na CDKR disku na listu č. 51. Změřené vozidlo bylo poté zastaveno a zadokumentováno na listu č. 7 spisové dokumentace.

ad 2. a 3. Tištěná mapa místa přestupku a zejména zvětšenina této mapy v elektronické podobě jednoznačně prokazuje, že zástupce obviněného, který uváděl, že k měření vozidla nemohlo dojít ve vzdálenosti 96 m od něho, nýbrž ve vzdálenosti nejméně 305 metrů, a tudíž rychloměr ztratil podstatnou vlastnost a neměl tak platné ověření, se mylí. Na snímku z radaru (list č. 8, soubor 120219.pdf na CDKR disku na listu č. 51) je na vozovce u měřeného vozidla vyznačena dopravní

značka V3 „Podélná čára souvislá doplněná čarou přerušovanou“ a tatáž dopravní značka je zřetelná i na letecké mapě založené na listu č. 50 a na souborech Dolní Olešnice.jpg a Dolní Olešnice1.jpg na CDKR disku na listu č. 50. Za využití funkce „měření vzdálenosti“ na serveru www.mapy.cz vzdálenost 96 m vykázanou měřičem zanesl do letecké mapy právě správní orgán. Zvětšený snímek mapy tak interpretuje stejné dopravní značení, jaké je na i snímku měřiče. Zástupce obviněného totiž na zmenšené mapě (list č. 41) prezentuje místo zakřivení komunikace, kde se vozidlo obviněného v době vyhotovení snímku radarem vůbec nenacházelo. Vzdálenost 305 metrů od umístění radaru totiž končí až za domem, který je na pozadí snímku měřiče (tento dům vyznačil správní orgán na listu č. 41 modrým kroužkem). Rychloměr tak žádnou vadu nevykazoval a návrh na ohledání místa měření a přeměření vzdálenosti mezi umístěním rychloměru a polohou měřeného vozidla dle snímku, jak navrhuje zástupce obviněného, je tak irelevantní.

S podklady rozhodnutí založenými do spisové dokumentace po vrácení věci k novému projednání se měl zástupce obviněného možnost seznámit ve smyslu ust. § 36 správního řádu do 9. 9. 2015. Na tuto skutečnost byl upozorněn sdělením ze dne 24. 8. 2015 zaslaným mu do jeho datové schránky. Vzhledem k nevyužití této možnosti vydal správní orgán po marném uplynutí této lhůty toto rozhodnutí.“

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z příslušného správního spisu, přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno a prokázáno jednak oznámením o přestupku, Záznamem o přestupku s fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, fotokopie ověřovacího listu měřicího zařízení, z něhož je zřejmá platná kalibrace přístroje ke dni spáchání přestupkového jednání žalobcem a mapovými podklady, s vyznačením umístění měřicího zařízení a polohy vozidla žalobce, v okamžiku měření. Dokumentace obsahuje fotografie prostoru, v němž měření proběhlo, včetně shora uvedeného videozáznamu z pozemní komunikace z obce Dolní Olešnice. Uvedená dokumentace obsahuje snímek s detailem reg. zn. měřeného vozidla a osoby jeho řidiče, údaje o datech měření, zejména o naměřené rychlosti a místa měření.

Za tohoto stavu se krajský soud zcela ztotožňuje s názorem správního orgánu, potažmo žalovaného, o jasném prokázání viny žalobce, zvláště když z fotografického záznamu z měřicího zařízení je zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na vozidle řízeném žalobcem a následně bylo toto vozidlo zastaveno hlídkou Policie ČR na přímém úseku. Žalobce byl řádně ztotožněn a záměna řidiče byla vyloučena. Skutečnost, že vozidlo řídil právě on, vyplývá i z fotodokumentace pořízené

bezprostředně po zastavení vozidla. Žalobce tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu a tuto skutečnost správní orgán I. stupně prokázal spisovým materiálem věci se týkající. Uvedené podklady rozhodnutí postačovaly pro závěry o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek.

V prvních celkem třinácti bodech žaloby žalobce zpochybňuje výsledek měření v podstatě tvrzením, založeným na předpokladu, jako by pro správnost měření nebyla pozice záměrného kříže vůbec důležitá. Odkazuje se přitom na nějaké vyjádření „společnosti LK Systém, s.r.o., výrobce a prodejce rychloměru“, které ovšem nijak nespécifikoval (viz bod č. 3 žaloby) a vůbec ne již v konkrétních souvislostech, z nichž by se daly vyvodit relevantní závěry. Byť pak v bodu osmém žaloby uvádí, že toto vyjádření přikládá k žalobě jako důkaz na podporu svého tvrzení, neučinil tak, jak plyne ze Záznamu o ověření jeho elektronického podání žaloby. Krajskému soudu byly zaslány pouze přílohy uvedené v žalobě na její první straně dole a osvědčení o registraci zastupujícího advokáta jako plátce DPH.

Bezvýznamnost umístění záměrného kříže se snažil žalobce dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012, když z něho vytrhnul následující část: „V odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřicího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření.“ V daném případě ale takováto situace nenastala, když záměrný kříž je jednoznačně na vozidle řízeném žalobcem. Krom toho žalobce jaksi pozapomněl uvést celou část odůvodnění citovaného rozsudku, z níž uvedené vyňal. Zní takto:

„V projednávané věci byla pro zjištění skutkového stavu, resp. pro posouzení správnosti naměřené rychlosti, zásadní odborná vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. V odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřicího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření. Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. **V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Jak však uvedl policista provádějící měření rychlosti vozidla stěžovatele ve svědecké výpovědi ze dne 16. 3. 2011, chybová zpráva se na displeji radaru neobjevila.** Policista ve své výpovědi dále potvrdil, že byl k obsluze radaru řádně vyškolen a že při měření rychlosti vozidla stěžovatele byly dodrženy všechny podmínky pro instalaci a obsluhu radaru. Uvedl, že při měření rychlosti zaměřovací bod radaru vidí obsluha jako červenou tečku, kterou směřuje na vozidlo. Pokud není vše ideální, tzn. úhel vozidla vůči paprsku, nedojde ke změření rychlosti. Kříž se objeví až na fotografii, nemusí být vždy v absolutním souladu s bodem tak, jak ho vidí obsluha v době, kdy měření provádí. Při měření musí být

zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat. Pokud by byl zaměřovací bod dán na sloup, nebo cokoli nepohybujícího se, ukázala by se rychlost 0 km/hod. Tato výpověď policisty o průběhu měření je zcela v souladu s obsahem vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s. Správnost výsledku měření rychlosti lze tedy na základě těchto důkazů považovat za jednoznačně prokázanou.“

Třeba zdůraznit, že i v tomto případě šlo o měření rychlosti laserovým rychloměrem Micro Digi Cam LTI, jako v nyní přezkoumávané věci. Závěr z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je však jasný, došlo-li ke změření rychlosti, nemohl být výsledek nepřesný a metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.

Pokud se již však žalobce fakticky odvolává i na vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., má je zřejmě za relevantní. Lze proto obiter dictum poznamenat, že se krajský soud obrátil na uvedenou společnost v jiné jím přezkoumávané věci (viz sp. zn. 28A 10/2016) s řadou dotazů, včetně těch, jež se týkaly právě situování záměrného kříže při měření rychlosti rychloměrem Micro Digi Cam LTI. V odpovědi na ně uvedená obchodní společnost uvedla mimo jiné následující:

„To, že nebyl záměrný kříž přímo na vozidle, neovlivňuje výsledek měření. Jedná se nejspíš o závadu, která se může na tomto typu zařízení objevit. Nicméně obsluha by měla vědět, že v takovém případě je nutné provést nastavení v servisu. Pokud se vychýlí objektiv, pak můžeme zaznamenat posun záměrného kříže na fotodokumentaci. Avšak kvalita fotodokumentace nemá vůbec žádný vliv na výsledek měření. Seřízení laserové hlavičky samotné (v manuálu popisované jako souosost) je velice stabilní a tak lze konstatovat, že pokud byl v průběhu měření záměrný bod na vozidle, patří naměřená hodnota právě k tomuto vozidlu. Navíc je potřeba uvážit i vliv divergence svazku laserových paprsků. Ta se projevuje obzvlášť při měření na větší vzdálenosti. Divergence je 30cm na každých 100m. Ve vzdálenosti 400m je průměr svazku 120cm.“

Stále se tak potvrzuje jedno a totéž, že případný odklon záměrného kříže může být způsoben naprosto objektivními příčinami nemajícími však vliv na správnost měření. V přezkoumávané věci však k žádnému odklonu od měřeného automobilu nedošlo, a proto je naprosto zbytečné řešit příčiny stavů, kdy by k tomu mohlo dojít, respektive z takových možností vyvozovat závěry, že umístění záměrného kříže na vozidle není důkazem o tom, že právě rychlost tohoto vozidla byla změřena. Situování záměrného kříže odpovídá místu, kam dopadá měřící laserový paprsek, v daném případě jednoznačně na měřené vozidlo X, registrační značky X. Skutkový stav byl v tomto směru zcela jednoznačný a nebylo ho třeba doplňovat dalším dokazováním. Námitky žalobce lze proto v tomto směru hodnotit jako účelové, přičemž nelze přehlédnout, že on sám, ani jeho zástupce, nejsou odborníky na měření rychlosti. Tvrzení o nesprávně provedeném měření tak nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

Za zcela smyšlenou a nepodloženou má krajský soud též námitku, že rychloměr ztratil svoji metrologickou vlastnost, když vyhodnotil, že měřil na vzdálenost 98 metrů, ačkoliv se se měřené vozidlo nacházelo ve vzdálenosti 305 metrů od rychloměru. Touto otázkou se správní orgán velmi podrobně zabýval na straně čtvrté dole a straně páté nahoře prvoinstančního správního rozhodnutí a

krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje. Jinak by totiž jen jinými slovy říkal totéž. Třeba přitom zdůraznit, že žalobce nepředložil v tomto směru žádné relevantní důkazy. Pokud v bodu 14 žaloby uvedl, že „osvědčil printscreenem mapy ze serveru mapy. cz, kde byla poloha rychloměru zakreslena tak, jak byla zakreslena v podkladech správního orgánu pro rozhodnutí, a poloha měřeného vozidla byla určena dle fotografie z rychloměru, ze které je zřejmé, že vozidla na ní vyobrazená projíždí levotočivou zatáčkou“, nezbyvá, než uvést, že si v něm místo, v němž se vozidlo nacházelo v době měření, vymyslel. Respektive posunul je o cca 200 metrů dále od měřiče, do ostřejší levotočivé zatáčky, než kde byl žalobce změřen, v níž je zakřivení podstatně menší. Situování měřiče a místo, v němž byla rychlost vozidla změřena, vyznačil správní orgán v podkladech rozhodnutí až v průběhu řízení vedeném po zrušení jeho předcházejícího rozhodnutí ve věci, a to konkrétně dne 11. 8. 2015 (viz č. I. 50 a 51 správního spisu). Zástupce žalobce však o ně neprojevil žádný zájem, ačkoliv měl možnost se k nim vyjádřit. Svá tvrzení obsažená v bodech sedmáct a následujících žaloby tak formuloval, aniž by znal aktuální skutkový stav věci dle správního spisu. Tomu je pak samozřejmě poplatný i obsah žaloby. Správní orgán neurčoval polohu vozidla jen podle vodorovného dopravního značení, jak žalobce mylně tvrdí, nýbrž i podle údajů ze Záznamu o přestupku a fotodokumentace pozemní komunikace v místě (viz 2 fotografie na č. I. 10 správního spisu), které porovnal s okolím a své závěry přesvědčivě odůvodnil. Vzhledem k uvedenému je též bezpředmětné uvažovat o žalobcem tvrzené ztrátě schopnosti rychloměru řádně měřit, když kromě vpředu uvedeného měl ještě platný ověřovací list a tudíž požadované metrologické vlastnosti.

Již jen na základě rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo možno shrnout, že dalšího dokazování, ať již v úrovni žalovaného či nyní krajského soudu, nebylo třeba. Již ve správním řízení vedeném před správním orgánem prvního stupně byl totiž skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, že nevystala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, a že jednání žalobce je přestupkem, za který nese odpovědnost. Argumenty týkající se možného nesprávného výsledku měření rychlosti vozidla, které žalobce řídil, nemohly uvedený závěr zpochybnit. Není patrné, že by při měření rychlosti policisté postupovali jakkoli chybně; k měření použili adekvátní zařízení opatřené osvědčením platným i v době měření. Měření je zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti měřeného vozidla, nýbrž i fotodokumentaci z okamžiku, kdy měření proběhlo, včetně záměrného kříže měřicího přístroje umístěného na měřeném vozidle žalobce. Z povahy přístroje užitého k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci (viz k podobnému problému rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50).

Za daného stavu, správním orgánem nepochybně prokázaného přestupkového chování žalobce, proto žalovanému nezbylo, coby odvolacímu správnímu orgánu, než se s jeho skutkovými a právními závěry v dané věci ztotožnit. Své soudy o dané věci pak shrnul na straně 15. odůvodnění žalovaného rozhodnutí takto:

„Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně při řešení tohoto přestupku postupoval dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu považuje odvolací orgán za prokázané. Po zhodnocení procesního hlediska musí odvolací orgán konstatovat, že bylo plně dodrženo právo na spravedlivý proces.“

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Rozhodnutí žalovaného, respektive správního orgánu, nejsou nepřezkoumatelná, když v nich jsou obsaženy podrobné a logicky strukturované argumentace, z nichž je zřejmé, k jakým závěrům dospěly a proč.

V. Náklady řízení

Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz § 60 odst. 1 s.ř.s. a výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. červen 2017

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
J. L.